

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ.φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 16

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

Ἐνόμισα περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Γκλὰς ἦτο δυσηρεστημένος, διότι δὲν ἐτιμήθη δι' ἐπισκέψεως παρὰ τοῦ πλοιοῦργου Λὰν Γκὺ, καὶ ὅτι, ἐν τῇ ματαιοδοξίᾳ τοῦ ὁ πρώην δεκανεὺς ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, κρίνων ἀνάρμοστον νὰ κάμῃ τὴν ἀρχὴν αὐτός, ὁ διοικητὴς τῆς Τρίσταν Δακούνας! Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠλλάξε θέμα ὁμιλίας καὶ μοι εἶπε :

— Φρονεῖτε, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι εἶνε ἀκριβὴ ὅλα ὅσα ἀναφέρει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐδγαρ Πόε ;

— Ἐχω πολλὰς ἀμφιβολίας, πλοίαρχε, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκρίβειαν μερικῶν παραδόξων φαινομένων, τὰ ὅποια λέγει, ὅτι παρετήρησεν εἰς τὰ πελάγη, τὰ πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του, βλέπετε ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ πλανᾷται προφανῶς, λέγων μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐφρονέυθησαν κατὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν βράχων τοῦ Κλὸκ-Κλὸκ. . .

— Ἀ, ὄχι, δὲν το λέγει μὲ βεβαιότητα, κύριε Ζώρλιγκ ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἀπλῶς λέγει μόνον ὅτι, μάλιστα ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς κατῴρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαινετο ὅλη ἡ περίεξ ἐξοχή, τὸ μυστήριον τοῦ τεχνητοῦ ἐκείνου σεισμοῦ τοῖς ἀπεκαλύφθη. Ἀφ' οὗ εἶδον, ὅτι ὅλη ἡ πλευρὰ τοῦ βράχου εἶχε καταρρεύσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, δὲν ἠδύνατο πλέον

νάμφιβάλουν περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν εἰκοσιεννέα συντρόφων του. Ἐκ τούτου ὁ Πύμ συνεπέρανεν, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς ἦσαν οἱ μόνοι λευκοί, οἱ ἀπομείναντες εἰς τὴν νῆσον τῶν μαύρων. Αὐτὸ μόνον λέγει... τίποτε ἄλλο ! Συμπέρασμα ἀρκετὰ βέβαιον, ἀλλὰ πάντοτε ἀπλοῦν συμπέρασμα ὄχι βεβαιότητος.

— Ἐχετε δίκαιον, πλοίαρχε.

— Τώρα ὅμως, χάρις εἰς τὸ σημεῖωματάριον τοῦ Πάττερσων, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του διέφυγον τὸν φρικτὴν ἐκείνον θάνατον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πλοίαρχε. Ἀλλὰ περὶ τῆς τύχης τῶν διασωθέντων, ἂν συνελήφθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Τσάλαλ ἢ ἂν κατῴρθωσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι, περὶ τούτου αἱ σημειώσεις τοῦ Πάττερσων δὲν μας λέγουν τίποτε, οὔτε περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὐτὸς ἐχωρίσθη καὶ παρεσύρθη μακρὰν τῶν. . .

— Αὐτά . . . θὰ τα μάθωμεν, κύριε Ζώρλιγκ. Ναί, θὰ τα μάθωμεν. . . Τὸ οὐσιῶδες εἶνε τοῦτο· ὅτι εἴμεθα βέβαιοι ἤδη, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν ναυτῶν τῆς Ἰάνας ὑπῆρχον ζῶντες, πρὸ τεσσάρων σχεδὸν μηνῶν, εἰς κάποιον μέρος τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη !

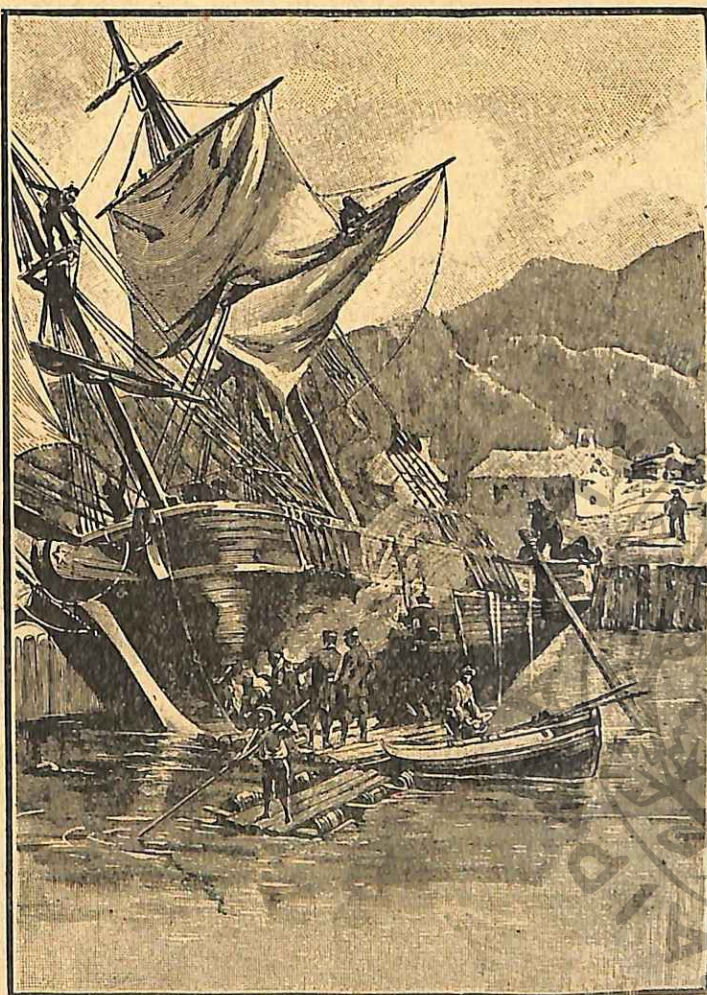
— Πλοίαρχε, εἶπα τότε, θέλετε νὰ σας συνοδεύσω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ Ἀλβρανος μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ ; Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ ἠτένισε διὰ βλέμματος διαπεραστικοῦ καὶ ὀξέος. Δὲν ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς προτάσεως τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνα καὶ τὴν ἰποῖαν ἴσως ἐπερίμενε . . . καὶ δὲν ἐπρόφερε παρὰ μόνον τὴν λέξιν ταύτην :

«Εὐχαρίστως.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ
ΤΟΥ ΑΛΒΡΑΝΟΥ

Σχηματίσατε ἐν τετράπλευρον ὀρθογώνιον, μήκους ἐξήκοντα πέντε λευγῶν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, καὶ πλάτους τεσσαράκοντα ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, ἐγκλείσατε ἐντὸς αὐτοῦ δύο μεγάλας νήσους καὶ ἑκατοντάδα νησίδων, μεταξὺ 60° 10' — 64° 36' δυτικοῦ μήκους, καὶ 51° — 52° 45' νοτίου πλάτους, — καὶ θὰ ἔχετε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλουϊνων Νήσων, τὸ γεωγραφικῶς

« Ἔργασία ἀπαραίτητος προκειμένου περὶ ταξιδίου μακροῦ ἀνὰ τὰς πολικὰς θαλάσσας. » (Σελ. 122, στήλ. α')

γνωστών υπό τὸ ὄνομα Φ α λ κ λ ά ν δ η , κείμενον δὲ περὶ τὰ τετρακόσια μίλλια μακρὰν τοῦ Μαγελλανείου Πορθμοῦ.

Τῷ 1592 τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Τζῶν Δάβις, τῷ 1593 τὸ ἐπεσκέφθη ὁ πειρατής Χάουκινς, καὶ τῷ 1689 τὸ ἐβάπτισεν ὁ Στρέγκ, — ὅλοι ἄγγλοι. Μετὰ ἓνα περὶ αἰῶνα ἡ Φαλκλάνδη ἀποκλήθη ὑπὸ Γάλλων, κατόπι περιήλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγλῶν. Ὡστε, καθ' ἣν ἡμέραν — 16 Ὀκτωβρίου, — ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλει εἰς τὸ Πόρτ-Έγμοντ, τὴν πρωτεύουσάν, τὸ Ἀρχιπελάγος ἦτο κτήσις ἀγγλικὴ πρὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν.

Αἱ δύο μεγάλαι νῆσοι, ἀναλόγως τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν πρὸς ἀλλήλας, ὀνομάζονται ἡ μὲν Ἀνοτικὴ Φαλκλάνδη ἡ δὲ Δυτικὴ Φαλκλάνδη. Εἰς τὰ βόρεια τῆς δευτέρας ἀνίσταται τὸ Πόρτ-Έγμοντ.

Ὅταν ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλησεν ἐντὸς τοῦ λιμένος τούτου, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔδωκε διωδεκάωρον ἄδειαν εἰς ὅλον τὸ πλῆρωμα. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἤρχισεν ἡ ἐργασία δι' ἐπιμελοῦς καὶ λεπτομερεστάτης ἐπιθεωρήσεως τοῦ σκάφους καὶ τῆς ἐξαρτήσεως, — ἐργασία ἀπαραίτητος προκειμένου περὶ ταξιδίου μακροῦ ἀνὰ τὰς πολιτικὰς θαλάσσας.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἀπεβίβασθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διὰ νὰ συνεινηθῇ μετὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀρχιπελάγους — διοικητοῦ, διοριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀνάσσης, — ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ταχέως καὶ ἐπαρκούς τροφοδοτήσεως τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ. Ὁ πλοίαρχός μας δὲν ἐνόει νὰ φεισθῇ δαπάνης, διότι μίαν αἰκαίρος οἰκονομία ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν ὀποτυχίαν τῆς δυσκόλου ἐκείνης ἐπιχειρήσεως. Ἀλλως τε καὶ ἐγὼ ἤμην πρόθυμος νὰ τον βοηθῶ χρηματικῶς — καὶ τοῦ τοῦ εἶπα. Εἶχα ἐνθουσιασθῇ τὸσον, ὥστε ἤθελε νὰ ἀναλάβω καὶ μέρος τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας θαπῆται τὸ μέγα ἐκεῖνο τόλμημα. Ὅπως εἰς τῶν ἡρώων τοῦ Ἑδγάρ Πόε, ἐνόμιζα καὶ ἐγὼ ὅτι «ἐν τειχεῖδιον ἀνὰ τὰς πολιτικὰς θαλάσσας ἀρμόζει εἰς πάντα ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ τελεία ἀπομόνωσις, ὁ ἀπόλυτος ἀποκλεισμός, ἡ δυσκολία τῆς εισόδου καὶ τῆς ἐξόδου, ὁ ἀπετέλουν τὸ θελγνέον τῶν θεληγνέων!» Ἰδοὺ ποῦ εἶχα κατηντήσῃ, ἀναγινώσκων τὰ φαντασιώδη ἔργα τοῦ Πόε! . . Ἐξ ἄλλου ὅμως ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ βοήθεια εἰς δυστυχεῖς ἐγκαταλειμμένους καὶ ἐπεθύμουν, ἐξ αἰσθηματος φιλανθρωπίας, νὰ συντελέσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν σωτηρίαν των.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξῆλθεν, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ ἔμεινε, κατὰ τὴν συνή-

θειάν του, εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐνῶ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀνεπαύοντο, ἐκεῖνος εἰργάσθη, ἐπιθεωρῶν τὸ κύτος μέχρ' ἐσπέρας. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ τὸ πλοῖον. Εἰς τὴν Φαλκλάνδην ἐπρόκειτο νὰ μείνωμεν ἀρκετὰς ἡμέρας, ἐπομένως εἶχα καιρὸν ὅσον ἤθελα, διὰ νὰ ἐξερευνησῶ τὰ περίχωρα τοῦ Πόρτ-Έγμοντ, καὶ νὰ μελετήσω τὴν νῆσον ὀρυκτολογικῶς καὶ γεωλογικῶς. Τῆς λαμπρᾶς ταύτης εὐκαιρίας ἐσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ φλύαρος Οὐρλιγκερλῆς καὶ νὰ συνάψῃ μετ' ἐμοῦ ἐκτεταμένην ὁμιλίαν.

— Τὰ θερμώτατά μου συγχαρητήρια, κύριε Ζώρλιγκ! ἤρchiσε.

— Καὶ διατί πρῶτα, ναύκληρε;

— Δι' αὐτὸ που ἔμαθα, ὅτι δηλαδὴ σκοπεύετε νὰ μας ἀκολουθήσετε ὡς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου!

— Ὅχι δὲ καὶ τόσῳ μακρῷ! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ προχωρήσωμεν περισσότερο ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸν τέταρτον παράλληλον. . .

— Ε, καὶ αὐτὸ δὲν σας τρομάζει;

— Καθόλου!

— Ὅστε ἐμένα, πιστεύσατέ το, κύριε Ζώρλιγκ! . . Ἐ, εἶδατε τώρα τί καλὸς ἄνθρωπός που εἶνε ὁ πλοίαρχός μας, καὶ ὅς μὴ μιλᾷ καὶ πολὺ; . . Φθάνει νὰ ξεύρῃ κανεὶς νὰ τον μεταχειρίζεται! . . Πρῶτα δὲν ἤθελε νὰ σας πάρῃ οὔτε ὡς τὴν Τρίταν Δακούαν, καὶ νὰ, τώρα σας πέρνει ὡς τὸν νότιον πόλον!

— Σὰς εἶπα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πόλου, ναύκληρε! Πρόκειται νὰ φθάσωμεν μόνον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλειά μας!

— Ἀ, ναί, ἔχετε δίκην, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλειά μας! ἐπ' ἀνέλαβεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε 'ς ἐκεῖνο ποῦ σὰς ἐρώτησα. Εἶδατε τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχός μας; Εἶδατε τώρα πόσον σὰς καλομεταχειρίζεται;

— Δι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονῶ πολὺ, ναύκληρε — καθὼς καὶ σὰς, ἐσπευσα νὰ προσθέσω, διότι εἰς τὴν ἐπιρροήν σας βέβαια ὀφείλω τὸ ταξεῖδι τὸ ὁποῖον ἔκαμα. . .

— Καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε. . .

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ναύκληρε!

Διόλου δύσκολον νὰ ἐνόησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐρλιγκερλῆς τὴν εἰρωνεϊάν, τὴν ὁποίαν ἐνεῖχεν ἡ ἀπάντησίς μου. Ὁπωσδήποτε δὲν εἰδείξε τίποτε, καὶ ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους παίζων ἀπέναντί μου πρῶτον προστάτου. Τὸν ἄφρα λοιπὸν μετὰ τὴν ιδέαν του, καὶ παρέτεινα τὴν συν-ὁμιλίαν, τὴν ὅχι ἀνωρελῇ δι' ἐμέ, διότι ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν Φαλκλάνδην, καθὼς καὶ ὅλας τὰς νήσους τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ, τὰς ὁποίας τοσάκις εἶχεν ἐπισκεφθῇ. Οὕτω,

χάρις εἰς τὰς παντοειδεῖς του πληροφωρίας, εὐρέθην ἀρκούντως προπαρεσκευασμένος τὴν ἐπομένην, ὅταν ἡ λέμβος τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ με ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἄν ἐπὶ δύο μῆνας ἐταξίδευα με κλειστοῦς ὀφθαλμοῦς χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῦ πηγαίνω, καὶ τοὺς ἥνοιγα αἰφνης ἐκεῖ, δὲν θὰ ἤξευρα ἂν εὐρισκόμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην ἢ εἰς τὴν Νορβηγίαν. Τῷ ὄντι, ἡ ὅψις τῶν ἀκτῶν ἐκείνων τῶν διατεμνομένων ὑπὸ ὀρμων βαθέων, τῶν ἀποκρήμων ὀρέων μετὰ τὰς καθέτους των πλευράς, τῶν τεφρῶν βράχων τῶν κατεργασμένων μέχρι τῆς παραλίας, καὶ Νορβηγῶν ἀκμῶν θὰ ἡδύνατο νὰ πατήσῃ! Ἀκόμη καὶ τὸ κλίμα εἶνε τὸ ἴδιον! αἱ βροχαὶ ἐπίσης ἀφθονοῖ, ἡ ὁμίχλη ἐπίσης πυκνὴ κατὰ τὴν ἀνοιξὶν καὶ τὸ φθινόπωρον, οἱ ἄνεμοι ἐπίσης ὀρμητικοί, ὥστε νὰ ἐκρίζουν καὶ τὰ λαχανικά. . . Ἀλλὰ θὰ ἤρχοντο ὀλίγοι περιπάτοι διὰ νὰ με πείσουν, ὅτι μ' ἐχώριζεν ἀκόμη ὁ Ἰσημερινὸς ἀπὸ τὰς βορείους χώρας τῆς Εὐρώπης! Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Πόρτ-Έγμοντ, τὰ ὁποῖα ἐξηρέυνενα τὰς πρώτας ἡμέρας, οὔτε ἔχοντος συνήντησα ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἐλατῶν, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὰ νορβηγικά ὄρη, ἀλλὰ μόνον καχεκτικά τινα δενδρύλια, μικροὺς θάμνους, βρύα καὶ λειχήνας. Ποῦ τὰ πυκνὰ δάση τῆς Νορβηγίας, τὰ ποιητικὰ ἐνδαιτήματα τῶν νυμφῶν τῆς βορείου μυθολογίας, τῶν Ἑρσῶν καὶ τῶν Βαλκυριῶν!

Εἰς τοὺς ὄρους τοῦ ἀρχιπελάγους, — ὅπου αἱ φάλαιναι ἦσαν ἤδη σπάνιαι, — ἠφθόνουν ἄλλα εἶδη θαλασσίων μαστοφόρων γιγαντιαίων, φῶκαι, θαλάσσιοι ἐλέφαντες, θαλάσσιοι λύκοι καὶ λέοντες, ὅλα τεράστια. Εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις πόσον δυνατὰ φωνάζουν τὰ ἀμφίβια ταῦτα — προπάντων τὰ θήλεα καὶ τὰ νεογνά. Νομίζει τις ὅτι ὁλόκληροι ἀγέλαι βοῶν μυκῶνται ἀνὰ τὰς ἀκτὰς ἐκείνας. Πρὸς τὰ ὀρυζώδη ταῦτα μαστοφόρα, συναγωνίζονται ἐκ τῶν πολυειδῶν, ἀπειραριθμῶν πτηνῶν τοῦ ἀρχιπελάγους, οἱ λυπαρόχνηες, ἀφθονώτατοι καὶ ἐδῶ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡχηρὰ ὀγκανίσματα διεσταυροῦντο πανταχόθεν καὶ ἐπλήθουν τὸν ἀέρα, ἠρώτησα ἓνα γηραιὸν ναυτικὸν τοῦ Πόρτ-Έγμοντ:

— Μήπως ὑπάρχουν ὄνοι εἰς τὰ περίχωρα;

— Ὅχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη! αὐτὰ ποῦ ἀκούετε δὲν εἶνε ὄνοι. . . εἶνε λιπαρόχνηες!

— Μπᾶ!

Καὶ ὅμως, ἀκούοντες τὰ ἡλίθια αὐτὰ πτηνὰ νὰ φωνάζουν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὄνοι ἡδύνατο ν' ἀπατηθῶσι.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΚΑΙ Η ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 118)

Ὁμολογῶ, ὅτι εἰς τὴν ἰδικὴν μας γλῶσσαν, (τὴν ν ε α ν ἐλληνικὴν δηλαδὴ) δὲν εὐρίσκει κανεὶς τόσα πολλὰ καὶ ἔξοχα βιβλία, τόσα ποιήματα, τόσα μυθιστορήματα, τόσα ἀριστουργήματα φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔργα, ὅπως εἰς τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν κτλ. Ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἄρα γε πταίει εἰς τοῦτο ἡ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διότι δὲν τὴν καλλιεργοῦμεν; Ἡ γλῶσσα εἶνε ὅπως τὸ μάρμαρον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γλύπτου· μετὰ τὸ αὐτὸ μάρμαρον εἰς μέτριος τεχνίτης παράγει μέτριον ἄγαλμα, εἰς Φειδίας ὅμως ἐν ἀριστουργήμα. Τί πταίει ἡ γλῶσσά μας, ἂν δὲν παρήχθησαν ἀκόμη καὶ ἐδῶ πολὺ μέγιστοι συγγραφεῖς; Πταίοντες ἴσως μᾶλλον ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑποστηρίζομεν ὅσον πρέπει τοὺς συγγραφεῖς μας, ἀπορροφώμενοι ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ ἀγγλικὰ βιβλία.

Πολλοὶ λέγουν ἀκόμη: «Πῶς νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ νέα ἐλληνικὴ, πῶς νὰ γραφοῦν ἔργα ἄξια λόγου εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ τόσον περιωρισμένος ἀριθμὸς ἀνθρώπων τὴν ὁμιλεῖ;» Δὲν το παραδέχομαι αὐτὸ τὴν νέαν ἐλληνικὴν ὁμιλοῦν σήμερον (ἡ τοῦλάχιστον τὴν ἐννοοῦν) 5—6 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Πλεῖσται εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι ὁμιλοῦνται ἀπὸ πολὺ ὀλιγωτέρους, καὶ ὅμως ἔχουν ἀνεπτυγμένην, λαμπρὰν φιλολογίαν (ἡ Δανικὴ καὶ ἡμεῖς ἀρκετοί, ἀρκετώτατοι, διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ φιλολογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ γλῶσσά μας) τὸ κακὸν εἶνε ἄλλο: ὅτι δὲν διαβάζομεν ὅσον ἔπρεπε.

Ἄν οἱ Γάλλοι, οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Γερμανοὶ, πρὸ αἰῶνων τινῶν, πρὶν ἀκόμη γραφοῦν τόσα ἀριστουργήματα εἰς τὰς γλῶσσας των, ἔκαμναν ὅτι κάμνομεν ἡμεῖς σήμερον, ἂν παρημέλουν δηλαδὴ τὰς γλῶσσάς των, θὰ ἠμποροῦσαν ποτὲ νὰ τὰς δώσουν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχουν σήμερον εἰς τὸν κόσμον; Καὶ αὐτοὶ ὅπως ἡμεῖς, ἤρχισαν ἀπὸ γλῶσσας ὁμιλουμένης ἀπὸ ὀλίγους, πτωχὰς εἰς ἔργα φιλολογικὰ ἀλλὰ τὰς ἠγάπησαν, τὰς ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰς ἐπλούτισαν μετὰ τόσα καὶ τόσα ἀριστουργήματα καὶ τὰς ἔκαμαν σπουδαίας καὶ διεθνεῖς γλῶσσας. Τὸ ἴδιον ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν θέλωμεν, καὶ ἡμεῖς, ἂν παύσωμεν νὰ παραμελῶμεν τὴν γλῶσσαν καὶ πλουσίαν γλῶσσαν μας, ἂν ἐμμανθάνωμεν δὲ συγχρόνως καὶ ξένας γλῶσσας, ὅσας δυνάμεθα περισσοτέρας (τὸ ἐν δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο). Διότι

μόνον ὁ γινώσκων πολλὰς γλῶσσας δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τόσα ἀριστουργήματα εἰς τὸ πρωτότυπον, νὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ παραγάγῃ (ἂν εἶνε καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως προικισμένος) καὶ αὐτὸς νέα ἀριστουργήματα. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ μανθάνῃ τις καλὰ τὰς ξένας γλῶσσας, κατὰ βάθος, καὶ ὅχι νὰ ψελλίξῃ μόνον τετριμμένας τινὰς φράσεις τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ νὰ καμαρώνῃ μετ' αὐτάς.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μητρικὴν μας γλῶσσαν συνδέεται μετὰ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς τόσον μᾶς λείπει καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν ἴσως ἄλλοτε.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 115].

Παραδουλεύ.

«Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, πόσοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν, ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ με ἔχουν!» εἶπεν ὁ Ματοκλειστής, «πρὸ πάντων ὅσοι ἔχουν κάμη τίποτε καλὸ!» «Μικρὲ μου, καλὲ μου Ματοκλειστή» μοῦ λένε, «τὰ ματια μας δὲν θέλουν νὰ κλείσουν, γι' αὐτὸ μένομε ὅλη τὴ νύχτα ἄυπνοι καὶ βλέπομε ὅλες τὰς κακὰς μας πράξεις σὰν μικρὰ ἄσχημα φαντάσματα νὰ κίθωνται 'στὰ κάγκελα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νὰ μας βρέχουν μετὰ ζεματιστὸ νερό!» Ἀγαπητέ, σὲ παρακαλοῦμε, ἔλα καὶ διώξ' τα, νὰ μπορέσωμε νὰ κοιμηθῶμε καλὰ!» Καὶ ἀναστενάζοντας μοῦ προσφέρουν χρήματα. «Καλὴ νύχτα, Ματοκλειστή, τὰ χρήματα εἶνε ἐπάνω 'στὸ τραπέζι.» Ἀλλὰ δὲν το κάνω γιὰ χρήματα! εἶπεν ὁ Ματοκλειστής.

«Καὶ τί θὰ κάμωμε ἀπόψε;» εἶπε ὁ Παυλάκης.

«Χρ! θέλεις ἄρα γε νὰ ἔλθῃς 'ς ἓνα γάμο κάπως διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν χθισινόν; Τῆς ἀδελφῆς σου ἡ μεγάλη κόκλα, ποῦ λέγεται Ἑρμαννός, θὰ πανδρευθῇ μετὰ τὴν κόκκλα Βέρθα. Εἶνε μάλιστα συγχρόνως καὶ τὰ γε ἐθλια τῆς καὶ θὰ γίνουν μεγάλα πράγματα!»

— Ὡ! τὸ ξέρω αὐτό!» εἶπε ὁ Παυλάκης. «Ἀμα χρειασθῶν ἡ κόκκλας καινούργια φορέματα, ἡ ἀδελφὴ μου τὰς κάνει νὰ γιορτάζουν τὰ ἐνέθλιά τους ἢ τὸν γάμον τους. Αὐτὸ τὸ χωρὶς ἑκάστου φορέ!»

— Αὐτὴ τὴ νύχτα εἶνε λοιπὸν ἡ ἐκατοστὴ πρώτη φορὰ καὶ ἡ τελευταία, γι' αὐτὸ θὰ εἶνε καὶ τόσος ὥραϊα. Γιὰ κῦταξ!» Καὶ ὁ Παυλάκης ἐκύτταξε τὸ τραπέζι· πάντων τοῦ ἦσαν ἓνα σπιτάκι ἀπὸ χαρτόνι μετὰ φῶτα 'στὰ παράθυρά του καὶ ἀπ' ἔξω ἐπαρουσίχων ὅπλα οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες.

Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη ἐκάθονταν

σκεπτικοὶ κατάχαμα, κυμπισμένοι 'στὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ (καὶ εἶχαν τὸ λ ό τ ο υ ς νὰ κουμποῦν). Ὁ Ματοκλειστής, μετὰ τὸ μαῦρον φόρεμα τῆς γιαιῆς, ἔκαμε τὴν ἱεροτελεστείαν. Ἐπειτα ἔψαλαν τὰ ἐπιπλά τοὺς στίχους αὐτοὺς, ποῦ εἶχε κάμη τὸ μολυβδοκόνδυλο:

«Ἐδοῦμαι τὸ νέο τὸ ζευγάρι
Πάντα προκοπὴ νάχη καὶ χάρι!
Νιέχουν χαρωποὶ, καμαρωμένοι,
Ἄν καὶ μετὰ κερεῖ εἶνε πλασμένοι!
Τὴ φωνὴ μου ὁ ἀνεμος ὅς πάρη!
Ζήτω τὸ καινούργιο μας ζευγάρι!»

Καὶ ἀμέσως βροχὴ ἀπὸ δῶρα· φαγώσιμα ὅμως δὲν εἶχαν· ἐχόρταιναν μετὰ τὴν ἀγάπην τους. «Θὰ νοικιάσωμε καμμιὰ ἐξοχικὴ ἐπαύλιν ἢ θὰ πάμε ταξεῖδι;» ἐρώτησε ὁ γαμβρὸς καὶ ἐζήτησαν τότε τὴν γνώμην τοῦ κοσμογυρισμένου χελιδονοῦ καὶ τῆς γρηῃς κόττας, ποῦ εἶχε πέντε φορὲς γιγάλην κοτόπουλα.

Τὸ χελιδόνι διηγήθηκα γιὰ τοὺς ζεστοὺς καὶ θαυμαστοὺς τόπους, ὅπου τὰ σταφύλια, γονδρὰ καὶ βαρεῖα, κρέμονται 'στὸ κλῆμα, ὅπου ὁ ἀέρας εἶνε τόσο γλυκὴς καὶ τὰ βουνὰ ἔχουν χρώματα, ποῦ ἐδῶ οὔτε τὰ φαντάζονται!

«Μπᾶ! Τὸ πράσινο λάχανόν μας δὲν το ἔχουν ὅμως αὐτοὶ!» εἶπε ἡ κόττα. «Ἐνν καλοκαίρι ἔζησα μετὰ τὰ πουλάκια μου 'στὴν ἐξοχὴ· ἦταν ἐκεῖ ἓνας κῆπος μετὰ πράσινα λάχανα ἀνοιχτὰς μπροστά μας καὶ σωρὸς χρώματα γιὰ νὰ σκάδωμε! Ἐκεῖ ἦταν ζωὴ! Δὲν τὴν περνᾷ καμμιὰ ἄλλη! — «Ναί, ἂν δὲν ἐμοιάζαν τόσο ὅλα τὰ κεφάλια τῶν λαχάνων καὶ ἂν δὲν εἶχαμε τόσο συχνὰ κακοκαιρία!» εἶπε τὸ χελιδόνι. — «Εἴμεθα συνθημεύοντες μ' αὐτὴν» εἶπε ἡ κόττα. — «Ἀλλὰ εἶνε τόσο κρύο, κανεὶ τόση παγωνιά!» — «Αἱ! αὐτὸ κανεὶ καλὸ 'στὸ λάχανον» ἀποκρίθηκε ἡ κόττα.

«Ὅσο γιὰ ζεστὴ κάνει δὲ καὶ ἐδῶ. Μήπως πρὸ τεσσάρων χρόνων δὲν ἔκαμε ἓνα καλοκαίρι ποῦ βάστηξε πέντε βδομάδες; Ἐσκανε μάλιστα κανεὶς ἀπὸ τὴν ζεστὴ. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχομε καὶ τὰ φαρμακερὰ ζῶα τῶν μεσημβρινῶν τόπων, καὶ οὔτε ληστὰς δὲν ἔχομε!» Ὁποῖος δὲν νομίζει τὸν τόπον μας τὸν ὠραιότερον τοῦ κόσμου, αὐτὸς εἶνε ἓνας ἄθλιος! Δὲν τον ἀξίζει ἀλήθεια νὰ κάθεται ἐδῶ!» Καὶ τότε ἄρχισε τὰ κλάμματα ἡ κόττα καὶ εἶπε: «Κ' ἐγὼ ἔκαμν ταξεῖδι! δώδεκα μίλια μέσα 'ς ἓνα βαρέλι· δὲν εἶνε τίποτε!»

«Μάλιστα, ἡ κόττα εἶνε φρόνιμη γυναῖκα» εἶπε ἡ κόκκλα Βέρθα «καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ ν' ἀνεβῶ βουνά, ἀνῆφορο καὶ κατήφορο, καὶ ὅλο τὰ ἴδια. Προτιμῶ τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὰ λάχανά της· ἐκεῖ θὰ πάμε!»

Κ' ἔτσι ἐτελείωσε ἡ συζήτησις.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδερσεν)

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. Ι. Χ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σὰς ὑπεσχέθην νὰ συνεχίσω τὴν προηγούμενην μου περὶ τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ ἐπιστολήν, καὶ νὰ συμπληρώσω τὰς περὶ τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ πληροφορίες. Καὶ πρῶτον, ὅσον μου ἐπιβάλλει ὁ χρόνος συντόμως, θὰ σας διηγήθω τὴν βιογραφίαν του.

Ὁ Διονύσιος Σολωμὸς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ, τῷ 1798. Ὑπῆρξε γόνος οἰκογενείας ἀρχαιοτάτης, πλουσίας καὶ ἀριστοκρατικῆς. Οἱ πρόγονοί του ἐξ Ἰταλίας μετηνάστευσαν πρὸ αἰώνων εἰς Κρήτην καὶ ἐκείθεν εἰς Ζάκυνθον. Ὁ ἱστορικώτερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Ἀρσένιος Σολωμὸς, ἔλαβε παρὰ τῆς Ἑνετίας τῷ 1697 τὸν τίτλον τοῦ κ. ο. μ. η. τ. ο. ς διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας, — τίτλον κληρονομικόν, τὸν ὅποιον ἔφεραν ἐπίσης καὶ ὁ ποιητής. Νεώτατος ὁ Διονύσιος Σολωμὸς, ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ἐν Ζακύνθῳ τὰ πρῶτα γράμματα, ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του. Περαιτώντας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Ἑνετίᾳ καὶ ἐν Κρεμῶνι, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τῆς Παβίας, ὅθεν τῷ 1818 ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον, μόνις εἰκοσοσασετῆς, φέρων διπλωμαδιδάκτορος. Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, τὴν τιμὴν ταύτην ὥφειλε μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν καθηγητῶν του, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν του ἱκανότητα. Πράγματι, ὁ λίγον ἐσπούδασε τὰ νομικά· πολὺ περισσότερον ἐίλκυσε τὸν ποιητὴν ἐξ ἀρχῆς αἱ φιλολογικαὶ καὶ ποιητικαὶ μελέται, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τὸ ἐντρυφήμα καὶ τὴν μοναδικὴν ἐνασχόλησιν ὅλης του τῆς ζωῆς.

Τὰ πρῶτά του ποιήματα ὁ Σολωμὸς ἔγραψεν ἰταλιστί. Λέγεται, ὅτι ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγνώρισεν ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1822, θαυμάσας τὴν ποιητικὴν του δεινότητα, τὸν προέτρεψε νὰ γράψῃ ἑλληνιστί, μετὰ τὴν πεποίθησιν,

ὅτι θὰ δοξάσῃ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Σολωμὸς ἐγκατέλειψε τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ ἀφιερῶθη ὁλοφύχως εἰς τὴν ἑλληνικὴν, σπουδάζας βαθύτατα τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του γλωσσολογικῆς δυνάμεως, ρίψας ἔκτοτε τὰ θεμέλια τῆς νέας ποιητικῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψαν κατόπιν οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἐκαμε δηλαδή τὸ ἴδιον διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ Δάντης διὰ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὅπως ὁ Δάντης θεωρεῖται σήμερον ὁ γενάρχης τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, οὕτω καὶ ὁ Σολωμὸς θεωρεῖται ὁ γενάρχης τῆς ἑλληνικῆς.

Τὸν «Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὁμίλησα ἤδη, ἔγραψε τὸν Μάιον τοῦ 1823, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ μόνον του ἔργον. Ἐγραψε καὶ πλεῖστα ἄλλα, τῆς αὐτῆς καὶ ἀνωτέρας ποιητικῆς ἀξίας. Ἡ ὦδὴ εἰς τὸν Βύρωνα καὶ εἰς τὸν Μπότσαρην, ἡ Φαρμακω-

μένη, ὁ Λάμπρος, ὁ Κρητικὸς, οἱ Ἑλευθεροὶ Πολιορκημένοι κτλ. εἶνε ποιήματα, τὰ ὁποῖα λάμπουν ὡς ἀστέρες πρῶτου μεγέθους εἰς τὸ ποιητικὸν μας στερέωμα. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπάρχουν πλήρη. Εἴτε ἔχθησαν, εἴτε ὁ ποιητὴς δὲν ἐπρόφρασε νὰ τα τελειώσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν, ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου εἶνε ἰσχυροτάτη καὶ κρίνει τις ἐξ αὐτῶν τὸν ποιητὴν, πραγματικῶς Λέοντα ἐξ Ὀνυχος. Τὸ προσεχές ἔτος, ὅταν θὰ ἐορτασθῇ ἐπισήμως ἡ ἀναβληθεῖσα Ἑκατονταετηρίς, θὰ γίνῃ καὶ μία ἐκλεκτικὴ ἑκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ Σολωμοῦ, ἐπίτηδες διὰ τὴν νεολαίαν. Τότε θὰ τ' ἀναγνώσετε καὶ σεῖς καὶ ὁ μ' ἐνθυμηθῆτε...

Τὰ τριάκοντα τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ ποιητὴς διήλθεν ἐν Κερκύρᾳ, πρωτεύουσιν τότε τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῇ 9 Νοεμβρίου 1856. Ἡ Ἰόνιος Βουλὴ διέκοψεν ἀμέσως τὴν συνεδρίασίν της καὶ ἐκήρυξε τὸ πένθος δημόσιον· ὅλη δὲ ἡ πόλις συνέτρεψε περίλυπος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν κηδείαν του. Τῷ 1861 τὰ ὁσπιά τοῦ ποιητοῦ μετεκομίσθησαν εἰς Ζάκυνθον καὶ κατετέθησαν εἰς ὠραῖον τάφον, φέροντα ἐπὶ στήλης τὴν προτομὴν του, ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας πλατείας τῆς γενεθλίου πόλεως, ἡ ὁποία ἔκτοτε ὠνομάσθη Πλάτεϊα τοῦ Ποιητοῦ. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπισκέφθητε ποτε τὴν ὠραίαν Ζά-

κυνθον, θὰ εἴδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς καὶ ἐνδοξον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ καύχημα ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος! Ἰδοὺ τώρα ἀπέναντί σας καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θεὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης μορφῆς, θὰ σας ἐπισφραγίσῃ ὅσα σὰς εἶπα, καὶ θὰ σας εἴπῃ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν σας εἶπα... Θαυμάσατε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὠραίαν ποιητικὴν κόμην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀκτινῶν δόξης· τοὺς βαθεῖς καὶ ἐμπνευσμένους ὁ-

κυνθον, θὰ εἴδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς καὶ ἐνδοξον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ καύχημα ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος! Ἰδοὺ τώρα ἀπέναντί σας καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θεὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης μορφῆς, θὰ σας ἐπισφραγίσῃ ὅσα σὰς εἶπα, καὶ θὰ σας εἴπῃ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν σας εἶπα... Θαυμάσατε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὠραίαν ποιητικὴν κόμην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀκτινῶν δόξης· τοὺς βαθεῖς καὶ ἐμπνευσμένους ὁ-

κυνθον, θὰ εἴδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς καὶ ἐνδοξον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ καύχημα ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος! Ἰδοὺ τώρα ἀπέναντί σας καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θεὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης μορφῆς, θὰ σας ἐπισφραγίσῃ ὅσα σὰς εἶπα, καὶ θὰ σας εἴπῃ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν σας εἶπα... Θαυμάσατε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὠραίαν ποιητικὴν κόμην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀκτινῶν δόξης· τοὺς βαθεῖς καὶ ἐμπνευσμένους ὁ-

κυνθον, θὰ εἴδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς καὶ ἐνδοξον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ καύχημα ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος! Ἰδοὺ τώρα ἀπέναντί σας καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θεὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης μορφῆς, θὰ σας ἐπισφραγίσῃ ὅσα σὰς εἶπα, καὶ θὰ σας εἴπῃ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν σας εἶπα... Θαυμάσατε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὠραίαν ποιητικὴν κόμην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀκτινῶν δόξης· τοὺς βαθεῖς καὶ ἐμπνευσμένους ὁ-

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Μὴν ἐκπλαγῆτε ἂν ἡ ὑπογραφή τοῦ ἑλληνικοῦ ποιητοῦ εἶνε γραμμένη ἰταλιστί. Εἶνε ἡ μὲν ἡ σὺν ὁ μὲν ἡ ἰδιόχειρος ὑπογραφή τοῦ Σολωμοῦ, εὐρεθεῖσα ἐσχάτως κάτωθεν ἐνός ἱταλικοῦ τῶν ποιημάτων.

Φ.

ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΜΟΥ

Πρωί—πρωί, ἄμα ἔυπνήσω,
Θὰ ἰδῶ μπροστά μου τὸν Πιστό.
Κ' εὐθὺς γλυκὰ θά τον φιλήσω
Στὸ πρόσωπό του τὸ ζεστό.

Κι' αὐτὸς με δύναμι καὶ χάρι,
Στὰ δόντια του τὰ δυνατὰ
Τὴν σάκκα μου τρέχει νὰ πάρῃ
Κι' ὅλον τὸν δρόμο τὴν κρατᾷ.

Καὶ ἀφοῦ πᾶμε 'στὸ σχολεῖο.
Μπαίνω ἐγὼ μέσα με χαρά,
Κι' αὐτὸς, στὴ ζέστη καὶ 'στὸ κρύο,
Πιστὸς ἀπ' ἐξω καρτερᾷ.

Κι' ὅταν τὸ μάθημα τελειώσῃ,
Τότε νὰ ἰδῇτε μιὰ φορὰ
Τὴν εὐθυμία μας τὴν τόση!
Τὸ τρέξιμό καὶ τὴν χαρὰ!

Ἀχώριστοι κ' εὐτυχισμένοι
Γυρνοῦμε πίσω 'στὴ μαμμὰ,
Ποῦ ἀνυπόμονη προσμένει
Εἰς τὸ παράθυρό σιμά.

Καὶ με φιλεῖ μ' ἀγάπη τόση
Καὶ τὴν φιλῶ γλυκὰ κ' ἐγώ,
Κ' ἔπειτα τρέχει νὰ μου δώσῃ
Ψωμί καὶ βούτυρο κ' αὐγό.

Καὶ 'στὸν Πιστό, ποῦ περιμένει,
Ψωμὰ καὶ κόκκοι πετᾷ,
Καὶ τρῶμε οἱ δύο μας πεινασμένοι
Καὶ ἡ μαμμὰ μὴν μας κυτᾷ.

(Μίμησις)

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Εἰς τὴν νῆσον Λιλλιπούτην τὰ ζῶα εἶνε ἀνάλογα με τοὺς κατοίκους· τὸ ἴδιον καὶ τὰ δένδρα, τὸ ἴδιον καὶ τὰ φυτὰ.

Τὰ ἄλογα λοιπὸν καὶ τὰ βῶδια, καὶ τὰ πιὸ μεγάλα ἀκόμη, μόλις φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλόν σας· τὰ δὲ πρόβατα ἔχουν ἀνάστημα ποντικοῦ.

Ἡ μυῖγες, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ἔντομα, εἶνε ὁλωσδιόλου ἀόρατα διὰ τὰ δικά μας μάτια, ὅχι ὁμῶς καὶ διὰ τὰ μάτια τῶν Λιλλιπουτείων, τὰ ὅποια μετὰ τὸν τρόπον ποῦ εἶνε πλασμένα, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ βλέπουν πραγματὰ, ποῦ ἡμεῖς μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ τὰ ἐβλέπαμεν μετὰ τὸ μικροσκοπίον!

Μίαν φορὰν παραδείγματος χάριν, ὁ Γιουλίβερ εἶδε κοράσιον, νὰ περνᾷ εἰς μίαν ἀόρατην βελόναν μίαν κλωστήν ἐπίσης ἀόρατην, καὶ νὰ κάθεται κοντὸ εἰς ἓνα μάγειρον, ὁ ὁποῖος ἐμαδοῦσε μίαν κίχλαν ὅχι πιὸ μεγάλην ἀπὸ μυῖγαν!

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσες τέτοιες κίχλες ἐχρειάζοντο, διὰ νὰ γίνῃ ἓνα πιάτο φαγητὸν διατὸν Γιουλίβερ, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε ἐκεῖ ἓνα ὁλόκληρο βῶδι, ὅπως εἰς τὸν τόπον του θὰ ἔτρωγε μίαν σαρκέλαν, ἢ τὸ πολὺ ἓνα σκουμβρί, — ἔτοι γιὰ ὀρεκτικόν.

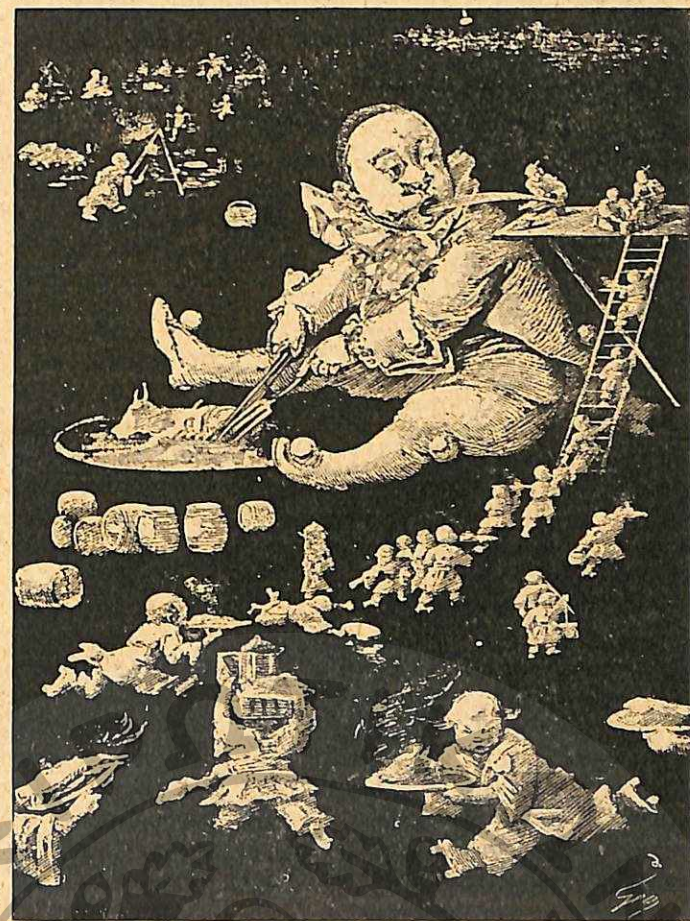
Καὶ βέβαια, ἓνα βῶδι δὲν τοῦ ἔφθανε εἰς τὴν καθοσίαν του καὶ ἔτρωγε τρία τέσσερα· τοὺς γάλους τοὺς ἔκαμε μίαν χαψιάν· τῆς ὀρνίθους τῆς ἔπερνε μετὰ τὸ περοῦνι του τρεῖς-τρεῖς διὰ νὰ καταλάβῃ κάτι τι εἰς τὸ στόμα του· τῆς φραντζόλης τῆς ἔτρωγε μετὰ τὴν χούφτα, σὰν σταφίδες· καὶ τοὺς πιὸ μεγάλους ἀστακοὺς τοὺς ἐδάγκανεν ἓνα-ἓνα σὰν γαρίδες!

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν ὑπῆρχον τὰ κατάλληλα ποτήρια, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὑπηρετοῦσαν τὸν Γιουλίβερ εἰς τὸ τραπέζι, τοῦ ἔχυναν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ στόμα του ὁλόκληρο βαρέλι με νερό ἢ με κρασί· καὶ ἐπειδὴ τὰ βαρέλια τῶν Λιλλιπουτείων δὲν ἦσαν πιὸ μεγάλα ἀπὸ δακτυλῆθρες, μόλις ὁ Γιουλίβερ ἔπινεν ἓνα καὶ ἀμέσως ἐφώναζε: «Κι' ἄλλο!»

Ἐ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἡμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι. Οἱ Λιλλιπούτειοι ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶν, διὰ τὸν τόπον των καὶ διὰ τὸν ξένον των. Ἀλήθεια ἡ νῆσός των ἦτο πλουσία καὶ εὐφορος· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θρέψῃ διὰ πολὺν καιρὸν ἓνα τέτοιον φαγᾶν.

Τί συνέβη κατόπι, θὰ τὸ μάθετε ἄλλην φορὰν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 116)

— Κάνουν ταξείδια για διασκέδασι, ξέρεις, εξηκολούθησεν ἡ Μηλιά καὶ ὄχι για ἐμπόριο, αὐτὰ τὰ βαποράκια. . . Πῶς μου ἄρεσε νὰ τα βλέπω! Αὐτὸ ποῦ ἄνοιξε ἐστὶ μέση καὶ ἐδούλαξε ἐδῶ κοντὰ μας, εἶχε μέσα πολλὰ πράγματα. Καὶ τώρα τὰ ξεδράζει ἡ θάλασσα καὶ μᾶς τα φέρνει ἐδῶ. . .

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ Μηλιά, ἔβλεπεν ἀπὸ μακρυὰ τὸ βαρελάκι.

— Τί νὰ ἔχη μέσα ἄρά γε; εἶπε.

— Δὲν ξεύρω, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἐσὺ ξεύρεις;

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω. . . ἀλλὰ μαντεύω. . .

— Τί; πέ μου τί ἔχει;

— Πᾶμε τώρα κάτω, καὶ σὲ λίγο θὰ το ἴδουμε.

Κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ βαρελάκι.

— Πρέπει νὰ το κυλίσουμε ὥς τὴ σκάλα, εἶπεν ἡ Μηλιά. "Ελα, Γιαννάκη! Βί ρ α!

Ἡ Μηλιά ἐπῆρε δύο πασσάλους καὶ ἔδωσε τὸν ἓνα εἰς τὸν ἀδελφόν της.

— Χῶσε τὴν ἄκρη τοῦ ξύλου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βαρελάκι. Θὰ κάμω τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ καὶ θὰ το σπρώξουμε μαζί. "Ελα, βί ρ α! . .

Τὰ ἀδελφία ἐσπρωξάν συγχρόνως καὶ τὸ βαρελάκι ἐκύλισε.

— Τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε, Μηλιά! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. "Ελα πάλι!

— "Ελα, πάλι!

Ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησε χωρὶς πρόσκομμα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ βαρελάκι ἐφθασεν ὥς τὴν βάσιν τῆς κλίμακος. Ἀλλὰ τὸ δυσκολώτερον δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη. . . Πῶς θὰ τὸ ἀνέβαζαν ὥς ἐπάνω; Ἡ Μηλιά ἐφοβεῖτο νὰ μὴ τοὺς ξεφυγῇ καὶ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ πόδια τῶν καὶ τοὺς τα σπᾶσῃ. . . Καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, διὰ νὰ σκεφθῇ καλλίτερα τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Νᾶνόξουν ἐκεῖ κάτω τὸ βαρελάκι; "Οχι, δὲν ἦτο φρόνιμον, διότι δὲν ἤξευραν τί εἶχε μέσα. Ἡμποροῦσε νὰ εἶχε καὶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἐχύνετο ἢ νὰ ἐξαλούσεν εἰς τὸν ἄέρα. . . "Εξαφνα ἡ Μηλιά ἐνθυμήθη τὸ σχοινὶ τοῦ σάκκου καὶ ἐπῆγε νὰ το εὕρῃ. Μὲ αὐτὸ ἐπερίσσεψε τὸ βαρελάκι ἀπὸ τὴν μέσην ἀκριβῶς. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐφαινότο πολὺ βαρὺ, μολονότι εἶχε μικρὸν τὸν ὄγκον.

— "Εὐὸ Γιαννάκη, θάνεβαίνης ἓνα-ἓνα σκαλί καὶ θὰ τραβᾷς τὸ σχοινί, ἐνῶ ἐγὼ θὰ σπρώχνω τὸ βαρελάκι ἀπὸ κάτω. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ σχοινί, πρὶν μοῦ το πῆς, γιὰ νὰ λάβω τοῦλάχιστον καιρὸ νὰ φυλαχθῶ. . .

"Αφ' οὗ ἔγιναν ὅλοι αἱ προετοιμασίαι, ὁ Γιαννάκης ἐπῆρε τὸ σχοινί εἰς τὸν ὠμόν του, ἡ δὲ Μηλιά ἐπῆρε τὸν πάσσαλον καὶ ἀνεσῆκωσε τὸ βαρελάκι.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκολώτερον, ἀφ' ὅσον ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχήν. "Όταν τὸ βαρελάκι ἀνυψώθη ὥς τὸ μέσον τῆς πρώτης βαθμίδος, ἡ Μηλιά ἐγονάτισε, τὸ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον της, ἔπειτα ἐσηκώθη καὶ τὸ ἐσπρωξε μὲ τὴν δυνάμιν, ὥστε τὸ βαρελάκι εὐρέθη διακίχας ἐπάνω εἰς τὸ σκαλοπάτι.

— Νά το! τὸ εἶδες; εἶπεν ἡ Μηλιά μὲ μεσιδιάμα θριάμβου. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι μ' ἐδοήθησεν καὶ σὺ χωρὶς ἐσέ, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω!

Μολονότι ἤρχισε νὰ κουράζεται, ὁ Γιαννάκης ἐκολακεύθη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐφιλοτιμήθη νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ σχοινί. Ἐξηκολούθησαν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνέβασαν τὸ βαρελάκι ἄρκετά. Ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτο-λενταῖον σκαλοπάτι, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὁ Γιαννάκης ἔξαφνα ἐφώναξε:

— Μηλιά! φυλάξου! Ὁκλήσω τὸ σχοινί! δὲν μπορῶ πιεῖ!

Μ' ἓνα πῆδημα ἡ Μηλιά ἤλθε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔπιασε καὶ αὐτὴ τὸ σχοινί καὶ το ἐτράβηξε μὲ τὴν δύναμιν, ὥστε καὶ οἱ δύο μαζὶ κατέρωθον ὥστε νὰνέβασουν τὸ βαρελάκι ὥς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καὶ πολὺ ὑψηλόν.

— "Ελα τώρα, Γιαννάκη, σπρῶξε ἀκόμη μιά, κ' ἐτελείωσε!

Ὁ μικρὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἐμάλυνε καὶ ἐπέμενε νὰ τὴν βοηθήσῃ, διὰ νὰ ἐμβάσουν τὸ βαρελάκι εἰς τὸ σπήλαιον. ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ εἶπεν, ὅτι τοῦ ἐπονόυσε ἡ μέση πολὺ δυνατά.

— "Εἶστο τὸ λές! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά· τὸ λές γιὰ νὰ μὲ μαλακώσῃς. Καλὰ λοιπὸν, θὰ σ' ἀφήσω κ' ἐγὼ καὶ θὰ κάμω ὅ, τι πρέπει μονάχη μου!

Καὶ ἡ Μηλιά ἐκύλισε τὸ βαρελάκι ὥς μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ Γιαννάκης τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ στρώμα, κλαίων ἀκόμη δυνατώτερα.

— Μ' ἀλήθεια τὸ κάνεις; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά. Αἰσθάνεσαι πουθενὰ πόνο;

— Ναί, σοῦ λέγω, ναί. . . μοῦ πολεῖ ἡ μέση μου, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ. . .

Καὶ εἰς τὸ παραμικρότερον κίνημα ἐξεφώνησε:

— "Α. . . ὦ! . . μᾶνα μου! . .

Καὶ δὸς του πάλιν κλάμματα. Τὰ δάκρυα ἔρρεαν ἀπὸ τὰ μάτια του ποταμῆδόν. Ἡ Μηλιά τὸν ἐλυπήθη.

— Πουλάκι μου! ἔλεγε· ἐγὼ πταίω που σ' ἐδάλα νὰ κάμης πρᾶγμα ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου. . . "Ελα, μὴν

κλαῖς καὶ θὰ σου περάσῃ. Θέλεις νὰ σου πῶ κανένα παρμύθι;

— "Οχι. . . δὲν θέλω.

— Θέλεις νὰ σου κάμω μιὰ ὠραία σούπα;

— "Οχι. . . δὲν πεινῶ.

— Τί θέλεις λοιπὸν;

— Τίποτε. . . "Α! . . ὦ! . . μᾶνα μου! . .

Ἡ Μηλιά ἐκάθησεν εἰς τὸ στρώμα, πλησίον τοῦ Γιαννάκη. πολὺ λυπημένη ποῦ τὸν ἤκουε νὰ φωνάζῃ ἔτσι. "Α, βέβαια θὰ ὑπέφρεν ἀληθινά. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χύνη τόσα δάκρυα εἰς τὰ ψεύματα!

— Θέλεις, πουλάκι μου, νὰ κοιμηθῇς; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ πῶς νὰ κοιμηθῶ μὲ τέτοιους πόρους ποῦ ἔχω;

— Μᾶ, γιὰ δοκίμασε!

Καὶ ἡ Μηλιά ἤρχισε νὰ τραγωδῇ σιγα-σιγά, μὲ μονότονον φωνήν, ὅπως νανουρίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ:

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ

Φέγγε μου νὰ περπατῶ. . .

"Ολίγον κατ' ὀλίγον τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη ἐκλείσθησαν, καὶ ἡ Μηλιά δὲν ἐτόλμοῦσε πλέον νὰ κινήθῃ, φοβούμενη μήπως τὸν ἐξυπνήσῃ. . . Δὲν ἦταν τρόπος λοιπὸν νὰ σπᾶσῃ ξύλα, ν' ἀνάψῃ φωτιά καὶ νὰ μαγειρεύσῃ τὴν σούπαν· θὰ ἔκαμνε θόρυβον. . . Καὶ ὅμως ὁ Γιαννάκης θὰ ἐξυπνοῦσε πεινασμένος καὶ ἡ Μηλιά δὲν θὰ εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ ξερὸ παξιμάδι. Τοῦλάχιστον ἂς τὸν ὠφελοῦσε ἐκεῖνος ὁ ὕπνος καὶ ἂς ἐξυπνοῦσε καλὰ! . .

Τότε ἡ Μηλιά ἐσκέφθη νὰ μαγειρεύσῃ ἑξ' ὅ, ἡναπτε φωτιά ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν, θὰ ἔρριπτεν εἰς τὴν χύτραν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν γόγγρον, καὶ ἂν ἐν τῇ μετὰξὺ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Γιαννάκη, θὰ ἔτρεψε πάλιν πλησίον του.

Αὐτὸ ἔκαμε τῶντον ἡ Μηλιά· καὶ ἀφ' οὗ ἐδρασαν ἡ σούπα, τὴν ἐπῆρε μαζὶ της καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον. Τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη ἦσαν ἀκόμη κλειστά· ἐν τούτοις εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ ἐμουρμούριζε καὶ ἐζητοῦσε νὰ πιῇ. Ἡ Μηλιά ἐπῆρε νερόν δροσερόν μ' ἓνα χουλιάρι καὶ τοῦ το ἔχωσεν εἰς τὸ στόμα του.

Ὁ Γιαννάκης τὸ ἔπτυνε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Γιατί; δὲν εἶπες πῶς διψᾷς; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφὴ του.

— Ναί. . . διψῶ. . . ἀπήντησεν ὁ μικρὸς κλαυθυμυρίζων.

— Γιατί λοιπὸν δὲν πίνεις νερό;

— Δὲν μᾶρέσει. . . θέλω λεμονάδα!

— Λεμονάδα! καὶ ποῦ νὰ τὴν βροῦμε τὴν λεμονάδα;

— Τίποτε δὲν ἔχουμε· ἐδῶ μέσα! . . . κ' ἐγὼ λοιπὸν θὰ φύγω!

[Ἐπειτα συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον μεταξὺ δύο μαθητῶν, ἐν ἡμέρᾳ μεγάλῃ βροχῆς.

— "Αχ, καίμην, πῶς φοβοῦμαι μήπως κάμῃ πάλιν ὁ Θεὸς κατακλυσμὸν!

— Μὰ δὲν εἶπεν εἰς τὸν Νῶε ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμῃ;

— Οὐ, ἀπὸ τότε μπορεῖ νὰ το ἔχασε!

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριανταφυλλοῦ

Ἡ Πετραία Ἀραβία δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ μὲ κανένα τρόπον τὸ χάρι της. Ἡ μητέρα της λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ το χῶσῃ κρυφὰ μέσα εἰς ἓνα ζαχαρωμένον βερνίκον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωσε.

— "Ε, τὸ ἔφαγες; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, μαμά! ἐπέταξα ὅμως ἓνα μικρὸ κουκούτσι, ποῦ εἶχε μέσα.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναυτοῦ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ἡτοῖ Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ πωλούμενα ἐν τῇ Γραφῇ αὐτῇ.

Συνέχεια τοῦ Καταλόγου· ἴδε σελ. 102 καὶ 110.

Η ΝΙΝΑ

αἱ ἑξ̄ θεαί της καὶ οἱ ἑπτὰ
ἐξ̄αδελφοί της

Διήγημα τρυφερώτατον καὶ χοριέστατον, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωτ· ἐξεληγμένον ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου, μετὰ 20 εἰκονογραφιών. Τιμὰται ἄδελτον φρ. 3,50 χρυσόδετον φρ. 5.

(Ἐπεται συνέχεια τοῦ Καταλόγου)

ΔΙΑΠΛΑΣΤΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΥ πάει καὶ τὰ ξετρυπώνει ὁ φίλος μου Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης! Εἰς τὸ φύλλον τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1896—φαντασθῆτε!—ἡ πρώην Μαρουσιώτισσα μοῦ ἔγραψε: «Ἀντὶ νὰ παραπονεῖται ὅτι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολλὰ καλλίτερα θὰ ἔκαμναν τὰ ἀγόρια νὰ καταγίνονται περισσότερον διὰ νὰ φθάσουν τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀντιώτερὰ των». Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ἐπείραζε πολὺ τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, ὡς ἀγόρι, ἀφ' οὗ τὸ ἐνθυμῆται ἀπὸ τῶν καὶρῶν, τὸ ἐφυστοῦσε, ποῦ λένε, καὶ δὲν ἐκρύβον· καὶ ἰδοὺ σήμερα εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπαντήσῃ: «Δὲν μπορῶ καλὰ-καλὰ νὰ καταλάβω, μοῦ γράφει, τί ἐννοεῖ μ' ἐκεῖνο τὸ ἀπεδείχθησαν ἀντιώτερὰ των. Τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον. Εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμόν π. γ. ἐβραβεύθησαν 12 ἀγόρια καὶ 10 μόνον κορίτσια. Ἀλλ' ὄχι μόνον ευφύστερα, ἀλλ' ἀκτιμ καὶ πειδ τυχερὰ εἶνε τὰ ἀγόρια. Εἰς τὴν περυσινὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων ἐκέρδισαν 58 ἀγόρια καὶ 42 κορίτσια· εἰς δὲ τὴν ἐφενεινὴν 52 ἀγόρια καὶ 48 κορίτσια. Ἀλλ' ἡμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, διότι πιθανὸν νὰ ἔχῃς περισσότερους συνδρομητὰς παρὰ συνδρομητριάς. Ναί, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε φιλομωσώτερα; Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν ζήτημα τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς προκοπῆς, ἀγόρι δὲν ἐβραβεύθη εἰς τὸν πρώτον Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας; ἀγόρι δὲν ἐβραβεύθη εἰς τὸν πρώτον Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς; καὶ εἰς τὸν πρώτον Διαγωνισμόν τῆς Μεταφράσεως; καὶ εἰς τὴν τρίτην Κυριακὴν; καὶ εἰς τὴν τετάρτην; καὶ εἰς τὴν πέμπτην; Παντοῦ ἀγόρια! Ἀρτίον δὲ ὅτι ὄχι μόνον ὑπὸ πνευματικὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ σωματικὴν ἔποψιν, τὰ κορίτσια μένουσιν πίσω καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ συναγωνισθῶν μὰζὶ μας, οὔτε εἰς τὸ τρέξιμον, οὔτε

εἰς τὸ κολύμβημα, οὔτε εἰς τὴν κωπηλασίαν, οὔτε εἰς τὸ πῆδημα, καὶ ἂς πηγαῖν ἡ Ναυτοπούλα ὅσον θέλει νὰ πᾶσιν μαθήματα γυμναστικῆς! Αὐτὰ λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ φανερώσῃς εἰς τὰς συνδρομητριάς σου, διὰ νὰ ξεύρουν γιὰ πάντα, ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε ἀγρία». Χρ! νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θάπαντήσουν τὰ κορίτσια. Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ δημοσιεύσῃ τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις, μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν καὶ τὴν πρὸς τὴν Μαρουσιώτισσαν ἀπάντησιν τοῦ Οἰκονομίδου.

Ἀπὸ τὸ Δαρνὶ μοῦ γράφει σήμερα ὁ Δὸν Κολούθας Πάτερης. Ὁ καίμενος . . . ἐτρελλάθηκε. . . ναί, ἐτρελλάθηκε. . . ἅμα εἶδε τὸ πασχάλιον μου φυλλάδιον καὶ προσάντων τὴν Πασχαλίαν τῆς Ἰωάννας Μαρκετῆ. Καὶ τώρα, κλεισμένους εἰς τὸ Φρενοκομεῖον, προσπαθεῖ νὰ συνθέσῃ ἓνα σονέτον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνέπνευσεν ἡ ὠραία εἰκὼν. Ὁ καίμενος! εὐχηθῆτε νὰ γίνῃ καλὰ.

Νομίζω, Τραγικὴ Δισχόλη, ὅτι πρέπει νὰ δεχθῇς τὴν πρότασιν τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐπαναλάβετε τὰς διακοπείας σχέσεις. Οἱ φίλοι μου πρέπει καὶ μεταξὺ τῶν νὰ εἶνε φίλοι. Αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.

Ναί, τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, Ἀρσος τῆς Πρωίας, ποῦ μοῦ ἔγραψες. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ πάντοτε τῆς ἐξόδου, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς ὀλίγας λέξεις. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν μανθάνω, ὅτι αἱ φίλαι μου μάγαποῦν καὶ μ' ἐνθυμοῦνται, ἔστω καὶ ἂν δὲν μου γράφουν συχνά. —Τ' αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀγγαίαν Ἀρτεμιν, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Φαίδων ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὸ λαμπρὸν ἐγκώμιον.

Πατρίκιε τῆς Αὐγουστῆς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ πρόσεξε νὰ μὴ το διαδώσῃς πάλιν ἐξ̄ ἀπροσεξίας σου.

Τί πολυτελές, τί κομψόν, τί χαριτωμένον τὸ χαρτί, Δέα, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔφερν ὁ ἀδελφός σου διὰ νὰ μοῦ γράψῃς! Ἐκεῖνες ἡ μαργαρίτες ἀεῖζουν ὅ, τι πῆς, καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνάμεσα αὐτῶν τυπωμένων μὲ τὰ ὠραία ἐκεῖνα κόκκινα γράμματα, πόσην χάριν ἔχει!

Ζητεῖται τὴν Μίαν Τρελοῦλιν καὶ Μέλλουσα Καλλιτέχνις διὰ τὴν τιμὴν ποῦ της ἔκαμν ὁ Ἰούλιος Βέρν (ἀλλὰ καὶ πόσοι δὲν τὴν ἐξήλευσαν!)—μοῦ γράφει δὲ ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὴν θείαν της, «ὄχι Μία ἀλλὰ δέκα Τρελοῦλες θὰ ἐγίνετο». Καὶ περὶ τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» μοῦ γράφει, ὅτι εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βέρν. Τί δὲν μοῦ γράφει αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ εὐλογητὸς φίλη μου!

Περὶ ὅσων μ' ἐρωτᾷς, Μαρία Καλλιπικου, λέγει ὁ Ὁδῆγός, ὁ δημοσιεύει εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον. Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται εἰς χωριστὸν χαρτί ἐκαστοῦ φυλλαδίου, ἀλλὰ εἰμπορεῖ νὰ στέλλωνται μαζί, μὴ ἡ περισσότερων φυλλαδίων, ἐφ' ὅσον δὲν λήγῃ ἡ προθεσμία.

Βίτωρ καὶ Φανὴ Ἰωαννίδου βεβαίως δύνασθε νὰ μοῦ γράψετε τακτικά. Ἀναμῶν τὰ ψευδώνυμά σας, ἂν θέλετε νὰ λάβετε.

Τὰ Λαχεῖα, Τρεχαγυρεούπουλε, δὲν ἐπιτρέπονται εἰς τὸν τόπον μας. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμω κάθε χρόνον δὲν εἶναι Λαχεῖον, ἀλλ' ἀπλὴ Διανομὴ Δώρων διὰ κλήρου εἰς τοὺς συνδρομητὰς μου. —Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ πρωταπριλιάτικόν ψεύμα σου.

Γλυκὸ Ἀλάτι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Λίαν προσεχῶς, Ὀλυμπιονίκην, θὰ σας εἴπω περὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» μου καὶ θὰ σας στείλῃ τὴν Ἀγγελίαν τοῦ τόμου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκδοθῇ ἐρέτος. Ἀλλὰ σὰς λέγω ἀπὸ τώρα ὅτι θὰ περιέχῃ ἐν ἑξῶχον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα, μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ κρότον. Φαντάσθου δὲ ἡ σκηνὴ τοῦ θά εἶνε ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους! —Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ποιητικὴ ἐπιστολή σου. Πόσα πράγματα διαβάσεις!

Ὅριστε καὶ οἱ ἀγαπητοὶ Τέττιγες. Τώρα ποῦ ἤλθε τὸ καλοκαίρι θάρρῃσιν πάλιν τὸ κελᾶδμά των. Τί χάρᾳ μου!

Πραγματικῶς, Ρομηγοπούλα, ἔγραψες ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ εἰμπορεῖ νὰ με βλάψῃ διὰ τῆς παραιτήσεως πολλῶν συνδρομητῶν· ἀλλὰ δὲν εἶπες ὅτι σὺ ἀτομικῶς εἶσαι πρόθυμος νὰ τὴν δεχθῇς; Ἀρα ψηφίσεις ὑπὲρ τῆς προτάσεως. —Ὡς πρὸς τὴν εἰκὼνα τῆς Α. Μαρκετῆδος, νομίζω νὰ εἶπα κ' ἐγὼ ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν χωλαίνει καὶ ὅτι μόνον διὰ τὴν παράστασιν τῆς ιδέας ἐβραβεύθη.

Εἶπα, Ἐποδύχιος Ἀμυνα, ὅτι εἰς τὰς προτάσεις δὲν δημοσιεύω τὰ ὀνόματα ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζω, ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά. Οὐ πάντως εἰς Κόρινθον πλεῖν, καὶ οὐ πάντως ἀνταλλάσσειν. Διὰ νὰνταλλάσῃ κανεὶς Μ. Μυστικὰ χρειάζεται πρῶτον ἀπ' ὅλα νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν των, νὰ φαντάζεται τί ὠραῖον θὰ εἶνε ἐν Λευκωμᾷ καὶ τί λαμπρὰν ἀνάμνησιν τῆς παιδικ

ἡμπορὸν κάποτε νὰ δημοσιεύω καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας) ἡ 'Ρούθ, ὁ 'Αναστάσιος Α. Ζωγράφος, ὁ Τζῶρ Μπούλ (ὁ ὁποῖος ὥρκεισθαι νὰ εἶνε συνδρομητὴς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του!) ὁ Πιστὸς Στρατιώτης (παρὰδεχόμενος τὸ ἀναγκαῖον καταμποιματοῦν) τοῦ 'Αρχιζιζανίου) ὁ 'Τποψήφιος Δόκιμος (ὁ ὁποῖος μάλιστα προτείνει, ἂν ἡ ἰδέα πραγματοποιηθῇ, ὅλοι οἱ φίλοι μου δι' ἐράνου νὰ προσφέρουν ἐν δῶρον εἰς τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, — ἰδέα τὴν ὁποίαν ἐκθύμως ἐπιδοκιμάζω) ὁ Τρομάρας, ὁ Δευκὸς 'Ελέφας, ὁ Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, ὁ Μπάμ-Μπούμ (προτεινόμενος νὰ γίνῃ καὶ 'Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν 'Απόρων) ἀλλ' αὐτὸ ὑπάρχει, ὁ Εὐστάθιος 'Υγγέλης καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποῖους θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: 'Ρωσικὴν 'Καραμέλιν (Ε. Ι. Κ.) Τρεχούμενο Νερὸ (Δ. Π.) Τῖδρ τῆς Νυκτὸς (Α. Α. Ω.) 'Ομίχλην τῆς Αγγλίας (Ζ. Τ.) Δυρικὸν Ποιητὴν (Φ. Φ.) Πρασίνην Χλόην (Ε. Κ.) Θάλλουσαν Μυρσίην (Ι. Α.) 'Ωραίαν 'Ελληνίδα (Κ. Μ.) καὶ Φιλάμμουνα

Μικρὰ μυθικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ-ταλλάξουν: ἡ 'Ομίχλη τῆς Αγγλίας μετὸν 'Αλέξανδρον Πασπάτην — ὁ Μανρόλέλεκας μετὸν Πράσινο Λειβάδι, Ἀηστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμουδίου, 'Ασμοδαῖον, 'Αρχαίαν 'Ελληνίδα καὶ 'Τποβρύχιον 'Αμυναν — ὁ 'Τποψήφιος Δόκιμος μετὸν 'Ιριδα, Ναυτοπούλαν καὶ 'Ολυμπιονίκην — ἡ Μοῦσα τῆς 'Αστρονομίας μετὸν 'Ερυνθρὰν 'Καμέλιαν, 'Αδραν τοῦ Βουνοῦ, 'Εθρικὸν 'Υμνον καὶ 'Ημέραν τῆς 'Ελευθερίας — ὁ 'Αγγελος τῆς Εὐτυχίας μετὸν 'Ελένην Κομποτή, 'Κέραλον, 'Τσιπότην τῶν 'Αθηνῶν καὶ 'Κροκόπεπλον 'Ηῶ — ὁ Πατρίκιος τῆς Αὐγούστης μετὸν Φωτοβόλον 'Αστρον — ἡ Δευκὴ Πόλις μετὸν 'Ρωμιοπούλαν — ἡ 'Τποβρύχιος 'Αμυναν μετὸν Μαργαρίταν καὶ Ναυτοπούλαν — ὁ Μελαγχολικὸς Ναύτης μετὸν Τοῖν-Τσῶν, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Μέλισσαν τοῦ 'Υμμητοῦ, 'Ξανθὴν Καντζιώτισσαν καὶ Τίρι Λίρν — ὁ Μαργαριτίνος Σταυρὸς μετὸν Τοῖν-Τσῶν καὶ Τίρι-Λίρν — ἡ Παλιόροια τοῦ Εὐρύππου μετὸν Πλοίαρχον Λάν-Γκὺ, Πλοίαρχον Κορκορὰν καὶ Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον — ὁ 'Ατρωμικός 'Ελλην μετὸν 'Ελληνικὴν Σημαίαν — ὁ Τῖδς τῆς Νυκτὸς μετὸν 'Ανδρεῖον Εἰζωνον, 'Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τοῖν-Τσῶν, Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς καὶ Βοσκοπούλαν — ὁ 'Ηονχο 'Αεράκι μετὸν Ζαχαχαῖον καὶ 'Ετοι μάρσεϊ — ἡ Ναυτοπούλα τῆς 'Ανδρου μετὸν Νεράϊδαν τοῦ 'Αλφειοῦ — ὁ Ζεβὰν μετὸν Ἀηστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμουδίου, 'Ασμοδαῖον, 'Ισημερινὸν τοῦ Κόσμου Σπαρμένον Φεγγίτην καὶ Κάτσε Βρέστο — τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς μετὸν 'Ορέστην Δευτήην, Κῶμα τῆς Σαλαμῖνος, Τρομάραν, Νεαράν Καλλιτέχνην καὶ Αἶδραν τοῦ Βουνοῦ — ὁ Στρατηγὸς 'Αντίβας μετὸν 'Ανδρεῖον Εἰζωνον, Χρυσάετον, 'Ωραίαν Κέρκυραν, Ποιητικὸν Νάρκισσον καὶ 'Αννὰν Τσίζωμ — ὁ Πίφ Πάφ μετὸν Τρομάραν, Σημαίαν τῆς 'Αρίας Λαύρας, 'Ελληνικὴν Θάλασσαν, Πελοναύτην καὶ Δασώδες Πήλιον — ὁ Παχὺς Τσίρος μετὸν Περσέα καὶ Ψαροπούλαν — ὁ Διόν. Παραζουλῆς μετὸν Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Μελαγχολικὸν Ναύτην Γρησῖαν 'Αθηναίαν καὶ 'Ελληνίδα Καλλιτέχνην — ὁ Δὸν Κολοκύθας Πάτερας μετὸν 'Ιωάννην Μαρκέτην — ἡ 'Τπολας μετὸν Δεάν καὶ Δολά-σὺλ-μὲ — ὁ 'Ισημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὸν Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν — ἡ Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος μετὸν Ζεβὰν, Παπουτσωμέ-

ρον Γάτον, 'Αφροσμένον Κῶμα Λούσιον καὶ Τρομάραν — ὁ Σπαρμένον Φεγγίτης μετὸν Μαρίαν Λεβίδου, Συριανὸν Λουκοῦμι, 'Ηονχο 'Αεράκι καὶ Ταρία-Ταρέλα — ἡ 'Αγρία 'Αρτεμὶς μετὸν 'Α-ρμυητὸν Λέοντα, Ναυτοπούλαν, ζῆως Δὸν Κιχώτην καὶ Μελαγχροῖον Γαλατομάτην.

Τὸ Σκαριδάκι καὶ ὁ 'Ορφεὺς μοῦ ἔστειλαν ἀνὰ ἐν Τετρίδιον χωρὶς τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, καὶ ἡ Κόρη τοῦ Αἰγίου δύο παρακαλοῦνται νὰ μοῦ το στείλουν.

Ἀδπαδμοὶ, πληροφοροῖαι: — Τὸ Κῶμα τοῦ Δοναδίου πληροφοροῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται Διονύσιος Α. Παραζουλῆς καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μετ' ὀνόματός του. — Ἡ 'Τπολας ἐρωτᾷ τὸ Δὸ-λὰ-σὺλ-μὲ ἂν πηγαίνει εἰς τὸ 'Οδεῖον καὶ ἂν εἶνε εἰς τὰ πρῶτα βιολιά ἢ εἰς τὰ δευτέρᾳ — ἡ Ναυτοπούλα τῆς 'Ανδρου ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Τρικεφάλου 'Υδρας καὶ ἀσπάζεται τὸν Ναύτην τοῦ Διγαίου — ἡ Μέλινσσα Καλλιτέχνης συγκαίρει τὸν Νικόλαον Καρβούνην διὰ τὸ ποιήματός του — τὸ Παλλικάρει τῆς Δαλίας ἐπιθυμεῖ νὰ ἔγῃ ἀλληλογραφίαν μετὸν Κιθαρωδὸν 'Απόλλωνα — ὁ Δυγερνὸς συγκαίρει τὴν 'Ιωάννην Μαρκέτην καὶ ὅλοι οἱ μοῦ ἔγραψαν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πασχαλικοῦ φυλλαδίου τὴν συγκαίρουν τὸ ἔργον τῆς ἔκτατης ἀρίστην ἐντύπωσιν — ὁ Χιονοσκεπὴς 'Ολυμπος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὸν 'Εωφορόν — ἡ Δευκὴ Πόλις ἀσπάζεται τὴν 'Αρτίκλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐχεταὶ αἰσίαν ἀνάρρωσιν τῆς ἀδελφῆς — ἡ Ναυτοπούλα πληροφοροῖ τὸν Τρεχαγυρενὸν πούλον ὅτι τὸν ἐξέλαβε δι' ἄλλον καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην. — Ὁ Βράχος τῆς Φρεατῆος πληροφοροῖ τὸν Δυγερνὸν ὅτι τὰ ἀρχικά του εἶνε Ε. Ι. Β. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς: 'Ασπρὴν Γάταν (εἶδες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ 'Αρχιζιζανίου εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον; ἔ, τί λές;) Μαγεμένην 'Αφρογιάδιν (ἀνυπομονῶν νὰ μάθω ὅτι ἡ φίλτάς μου 'Ιρις ἔγινεν ἐντέλως καλά) Μαρίαν Πετροπούλου (ἐλπίσθη) Κυριάκον Πιπῖνον (εὐχαριστῶ θερμῶς) Μικρὸν Τυμπανιστὴν (νὰ εἶσαι βέλαιος, ὅτι «θὰ σκεφθῶ μετὰ φρονήσεως καὶ θὰ πράξω») Φύλλον Τριανταφυλλίου, Σπαρμένον Φεγγίτην, Παχὺν Τσίρον (δὲς σοι ὁ Θεὸς πού μοι ἔγραψες τέλος πάντων!) Κῶμα τῆς Πριγκήπου (ὁ «Κληρονόμος τοῦ 'Ροβινσώων» εἶνε εἰς δύο τόμους, 23 καὶ 24, καὶ τιμᾶται 2 φρ.) Στρατηγὸν 'Αντίβας, 'Απόγειον Αἶδραν, Σοφὸν Σωκράτην (μετὰ μὲγαν μου χαρὰν εἶδα τὴν καλὴν σου μητέρα εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τὴν ἔδωσα τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἐζήτης) Μακαρονάδαν, Παπαρούαν τῆς Πεντέλης Φίλερον Κόρην, Παλιόροιαν τοῦ Εὐρύπου, 'Ρούθ (δολαδὴ τὴν φίλην μου Χριστίαν, διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξέλεξα) 'Ωραῖον Τριανταφυλλίον (ὅπως θέλεις) Πιστὸν Στρατιώτην (ἔστειλα), 'Ιωσήφ Γουλιανίτην (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις), Φιλόμουσον Παῖδα, (πολὺ ἐπιτυχμένη ἡ εἰκόνισσα, μπράβο!) Μοῦσαν τῆς 'Αστρονομίας (σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μου, διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὴν ὁρασιότητην τῶν γραφῶν τῆς ἐπιστολῆς σου), 'Αγνωστον (τὸ ἔστειλα), 'Ακρίταν (ἔδωσα), Τέττιρα τῆς 'Αχάτας, Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου (φέτος εἰς μόνον τόμος τῆς Βιβλιοθήκης θὰ ἐκδόθῃ Διαγωνιστὸς Διηγήματος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές), 'Αγγορολόγιώτατον (τότε τί θὰ εἰπῶν οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν ἐπίσης μαγικά γραμμάτια;) Σκαριδάκι, Μακρολέλεκα, Αἰκατερίνην Ζ. Σταμπούλην κτλ., κτλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 'Απριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μαι εἰς 50 κτλ., ὅν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

193. Συλλαβογόριφος.

Εἶμαι πολὺ περίεργος· μαζί μου θ' ἀπορήσῃς. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνολον· ὅλον τὸ δεύτερόν μου Ἦυρες τὸ πᾶν· ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν φθάνει νὰ με [λύσῃς...

Θηρίον καὶ τὸ δεύτερον, καθὼς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατιώτου Κοτίνου

194. Στοιχειόγοριφος.

Ἄδικα πολὺ κοπιᾶζω Δ' ἀ βγάλω Μ νὰ βάλω. Νησί εἶνε καὶ τὸ ἓνα, νησί εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πιτηνοῦ τῆς 'Ερήμου

195. Αναγραμματισμὸς.

Μίαν πρόθεσιν ἀπλὴν

Ἀναγραμματιστὴν.

Καὶ γλυκεῖαν μουσικὴν

Παρευθὺς σκοροπίζω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζωγράφου Μεταίωτος

196. Δημιῶδες Αἰνίγμα.

Εἶμαι ἓνα προκατάκι

Ποῦ τὸ γάλα του το τρῶνε,

Τὸ τυρὶ του δὲν το τρῶνε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Αἰκατερίνης Κοτζιάη Γρίβου

197. Πυραμὶς.

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

πολίτην ἐν 'Ασίᾳ γνωστὴς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου. Αἱ δέκα στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ τὸνομα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἡ σοφιστὴ 'Αθηναίου· αἱ ἀνωτέρω ὅκτω ἀρχαῖον ποιητὸν· αἱ ἀνωτέρω ἑξ, πῶ- λωας τῆς Εὐβοίας· αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες, ἐπιφύ- νημα· αἱ ἀνωτέρω δύο θεᾶς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἶδρας τοῦ Βουνοῦ

198 — 199. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ τόξον δι' ἑξ μεταμορφώσεως, νὰ γίνῃ βέλαιος

2. Τὸ ἔτος δι' ἑξ μεταμορφώσεως, νὰ γίνῃ ὄρα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πατρινοῦ Σπουριτιστοῦ

200. Ἐρωτησις.

Πότε, ἂν εἰς τὸ 415 προσθέσῃς 2, θὰ τὸ κά- μης, 413;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Αγορολογιστοῦ

201. Ἐλλιποδύμνον.

ΥΕΒΕΟ-ΟΒΙ-Ο -ΕΟ-Υ ααεε

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῶν Τετρίων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7ης Φεβρουαρίου

59. Καταρροή (κατὰ, ρ, η). — 60. Ἄν- μώνη, ἄμρων. — 61. Πάρις, Πάρος. — 62. Ὀλκάς, κάλος. — 63. Ρόδον.

64. Χ

ΔΙΕ

ΜΗΛΟΣ

ΚΛΕΩΝΑΙ

ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ

λαίνα. — 70. ΝΕΡΩΝ (1, ΔαΝία. 2, Τίβη- ρις. 3, Πάρος. 4, Λακωνία. 5, ΖήΝων). — 71. ΕΛΕΦΑΣ, ΑΡΑΒΙΑ (1, ΕΑΡ. 2, ΑΙ- βανος. 3, ΕΒΡος. 4, ΦΑλαίνα. 5, ΑΡος. 6, ΣΑΠῶ). — 72. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἶνε τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ τοὺς Ἑλληνόπαιδας. — 73. Ὁμοίως μ' αἱ μιστὸς ὡς ἡ τοῦ 'Αδου πύλη ὁ ἄλλο- ραν ἐν τῷ νῷ καὶ ἄλλα εἰς τὰ χεῖλη. — 74. ὑπαντῆς ὑπαινέει.